

tantum fidem locus exigit, is eloquentiæ operam acriter dedit, adeò tamen Homo vehemens, permouebatur, tantòque impetu rapiebatur, in dicendo, vt varietatem vocis (quæ de rebus Oratori summè necessariis vna est) examinare non posset. Quod in se vitium animaduertens, seruum musicæ modulationis expertum, in loco concionibus propinquo clam habere solitus erat, qui eburnam clam fistulam celeriter inflaret, qua cum aut lentius argentem accenderet, aut nimis ascensum receptui canens, ac immoderato contentionis ardore mitigaret. Non mediocris sanè diligentia iuuenis Hominis, in aurum succrescentis eloquium, tamen quia de Cicerone locus hic sumitur, Oratoribus, in quorum manus ista venerint, (si modò quisquam tangere dignabitur) quod apud eundem auctorem, non longè post hoc exemplum scriptum est, pro consilio dabo, vt fistulatores domi relinquentes, sensum doctæ consuetudinis ad loquendum secum deferant. Nunc ad vetustissimum Romanæ facundia monimentum venio.

EXTERNI.